

NO SERVEIX DE RES EXPLICAR EL QUE HA PASSAT SI NO HI POSEM MESURES PERQUÈ NO PASSI TANT SOVINT EN EL FUTUR

Fruita i república catalana

Carmel Mòdol
Enginyer Agrònom
Exdiputat ERC

Durant tot l'estiu ha estat de permanent i llastimosa actualitat la crisi de preus sobrevinguda en el sector de la fruita. A principi de campanya se suposa que va ser la superposició de produccions de diverses varietats provocades per la climatologia el que va provocar l'enfonsament de preus, molt per davall del cost de producció, per una teòrica sobreoferta. Després, el blasmat tancament de fronteres rus va agreujar el problema. De fet però no va ser fins l'esclat de la crisi russa que els governs estatal i europeu es van posar les piles amb els mecanismes de mercat que han provocat una lleugera normalització dels preus quan la campanya de recol·lecció ja estava en el seu tram final.

Des de bon principi a tots ens ha sorprès la lentitud i laxitud amb que han actuat les principals administracions responsables d'aplicar els mecanismes adients per influir sobre els mercats i provocar que els preus remuntessin. Ha semblat que tant l'administració europea com l'espa-

nyola estiguessin de vacances i que consideressin el problema com una qüestió menor, la crisi només afectava la fruita de pinyol del terç nord de la península. Només quan en Putin va tancar a primers d'agost les fronteres russes a un bon nombre de productes agroalimentaris europeus es van començar a prendre mesures eficients, com ho demostra el fet que la flexibilització de les retirades de fruita a partir de finals d'agost ha provocat una lleugera remuntada dels preus.

De tot el que ha passat aquest estiu, els productors de fruita només en poden treure la conclusió que els mecanismes de gestió de crisi de la UE són ineficients i que cal reformar-los. Una altra conclusió evident és que els nostres pagesos necessiten una administració que els re-

presenti directament a Europa, necessiten que Catalunya esdevingui un dels estats de la Unió Europea. Els intermediaris que ara mateix ens representen ens han tornat a fallar, com ja ho van fer quan van deixar la producció de fruita i de carn de porc fora de l'aplicació de la PAC al territori espanyol.

L'administració catalana, l'equip del Departament d'Agricultura ha actuat des de bon principi i s'ha de reconèixer però s'ha de dir també que ho ha fet més aviat com a relator del que passava i no com a protagonista en buscar solucions. La situació ha posat en evidència la seva absoluta manca d'autoritat per actuar sobre el problema i, en aquest sentit, també s'ha vist ben clar com ens convé tenir veu pròpia a Europa. El conseller Pelegrí hauria de

ser el primer dels independentistes d'acord amb la realitat que li ha tocat aguantar.

Aquest any el clima i la crisi d'Ucraïna, l'any passat l'*Esclerichia Coli* dels cogombres, altres anys la superposició de collites o la poca identificació de la gran distribució alimentària amb els productes que fem a la nostra terra (a diferència del que passa a França o al Japó per posar només un exemple). Quan no és un all és una ceba però ja fa anys que dura una permanent crisi que fa que el sector es vagi descapitalitzant. Enguany especialment dolorosa perquè han quedat, per primer cop en molts anys, parcel·les per collir en algunes varietats. Això no ha obeït només a que els preus no arribessin als costos de producció (despesa ja efectuada pels pagesos) sinó perquè eren més baixos inclús que el cost de collir la fruita de l'arbre.

No serveix de res que puguem explicar el que ha passat si no hi posem mesures per evitar que passi amb tanta freqüència en el futur. I és evident que amb la força que tenim ara, o amb l'augment que tindrem ben aviat, hem de reclamar de la nostra Europa més compromís i més diligència. Això però no ens ha de desviar de la feina que també hem de fer aquí, d'una banda el

sector productiu organitzant-se per evitar que li dictin unes condicions ruïnoses. I de l'altra, la Generalitat fent la seva feina, orientant les noves produccions, informant als pagesos, afavorint la transformació, impulsant el comerç exterior d'aquelles produccions que ho requereixen i dictant, d'acord amb la llei, normes que promoguin unes condicions de competència honestes, ben diferents d'alguns comportaments actuals. No podem explicar un desastre cada any, hem d'actuar per mirar que els desastres no es produeixin.

Ara li ha tocat a la fruita però, si no fem com fan per exemple els nostres veïns francesos, els altres subsectors productius també poden rebre posant en perill una bona part de l'agroalimentació del país, sector que tots hem acordat d'assenyalar com estratègic.

Per aquesta raó a Esquerra Republicana hem convingut de portar al Parlament en el proper Ple de Política General una Proposta de Resolució per avaluar en el termini de tres mesos la creació d'una assegurança de costos de producció que permeti als nostres pagesos i ramaders assegurar, en qualsevol cas, la pervivència de l'explotació i escapar de les actuacions dels voltors. Feina avançada pel nou país.

SE VE CLARA LA NECESIDAD DE INTEGRAR LAS POLÍTICAS HIDRÁULICAS CON LAS INDUSTRIALES Y LAS MEDIOAMBIENTALES

Lleida, capital de los canales

M. Jesús Prieto
Josep Dolz
Jaume Porta

Ciento veinticinco expertos internacionales se han reunido en la UdL para poner en común sus experiencias sobre canales. El motivo ha sido el Congreso on Industrial & Agricultural Canals organizado por la Fundación Universitat de Lleida, con ocasión del centenario de la Central del Canal de Seròs.

La construcción de canales se ha llevado a cabo desde antiguo, inicialmente para erradicar el hambre en amplias regiones, al permitir el riego y con ello aumentar la producción de alimentos. Con el tiempo las funciones de los canales se han ido diversificando: energía para los molinos y batanes, producción de energía eléctrica, la agroindustria y, recientemente, servir de espacios de ocio y fomento del turismo. Si se piensa en el secarral que eran Los Monegros hasta la llegada del agua hace pocos años, se tendrá una imagen de las tierras del Pla d'Urgell hace un siglo y medio. Los canales han sido y siguen siendo los motores de la economía y el desarrollo social en muchas partes del mundo,

al permitir que una población empobrecida haya podido progresar, aumentar, tener acceso a la propiedad de tierras, en definitiva asentarse y vivir dignamente en un territorio antes inhóspito.

En la actualidad se ve clara la necesidad de integrar las políticas hidráulicas con las industriales y las medioambientales. Sin ignorar a la población local a la que pretenda beneficiar el desarrollo, sus necesidades, su conocimiento del territorio, sus propias soluciones, todo ello para que las políticas tengan una aceptación social y, especialmente, para que la aplicación de los avances tecnológicos se realicen con una base marcadamente ética.

Frente al rechazo que produce en ciertos sectores de la población la construcción de este tipo de infraestructuras, cabría destacar la poca sombra que ofrece un arbolito recién plantado y la magnífica sombra que ofrecerá en el jardín en un futuro. Dos visiones, una a corto plazo y otra a largo plazo. Dado que el agua no está en todas partes donde se requiere hay que transportarla y con su llegada se crea un abanico de posibilidades: aumentar el bienestar humano y promover el desarrollo económico de una región. Un desarrollo que ahora nos preocupa cada vez más que sea un desarrollo

Los canales han sido y siguen siendo los motores de la economía y el desarrollo social en muchas partes del mundo

sostenible inclusivo, una intensificación sostenible.

Las tierras de Lleida ocupan una posición privilegiada al tener los Pirineos como reservorio hídrico que se renueva cada año, la construcción de los múltiples canales que cruzan estas tierra ha permitido ir

dando un salto cualitativo en la actividad económica y el desarrollo social cada vez que se ha pasado del secano al regadío. Los estudiosos reunidos en este Congreso han puesto de manifiesto que ello no tiene lugar de un día para otro, en el caso del Canal de Urgell, eran otros ti-

empos, pero requirió unos 50 años pasar a una situación de win (los regantes)-win (la empresa concesionaria). Ahora resulta fácil afirmar "qué beneficioso ha sido este canal", cualquiera que éste sea. Pero en el momento de planificarlo era necesario ser un visionario, ya que la construcción de un canal es una acción que beneficiará poco a la generación que lo promueve y muchas futuras generaciones, se trata de un acto de solidaridad intergeneracional.

La mejora del diseño y la gestión de los canales se benefician actualmente de las tecnologías digitales para poder realizar medidas en continuo, desarrollar algoritmos y modelos, gestionar el riego a distancia, aumentar la eficiencia en el uso del agua de riego, entre otros aspectos. No obstante, las comunidades de regantes han manifestado en el Congreso su preocupación respecto a la inestabilidad de las políticas de tarificación de la energía y la inseguridad jurídica. Ello frena la toma de decisiones a la hora de realizar inversiones en la modernización de regadíos. Estos son algunos de los aspectos puestos en común por los expertos asistente al Congreso on Industrial & Agricultural Canals que tiene lugar en la Universitat de Lleida.